

Daniels Bog - Nummer et hundrede og fireogfirs

Sabbatten og inkarnationen: hjørnesteen i milleritternes beseglingsproces

Jeff Pippenger

2024-04-14

Den endelige prøve for den milleritiske generation, som ikke bestod prøvelsesprocessen, begyndte i 1856 med ankomsten af øget lys over de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Fra 1856 til 1863 markerede budskabet til Laodikea en afsluttende tidsperiode inden for den periode, der begyndte med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperiode er fremstillet ved versene tretten til femten i Daniel kapitel elleve.

Denne tidsperiode illustreres ikke alene af disse vers, men også af den historie, som opfyldte disse vers, og tillige af Paniums geografiske vidnesbyrd, som også er Cæsarea Filippi. Cæsarea Filippi blev med forsæt besøgt af Kristus umiddelbart før korset, og korset repræsenterer søndagsloven, som er fremstillet ved vers seksten. Den 22. oktober 1844 identificerede Løven af Judas stamme sabbatslæren i et særligt lys. Ved slutningen af denne prøvelsesproces indførte Han derpå en forøgelse af kundskab om de „syv tider“, og de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve er en sabbatslære. Det er sabbatsbudet om landets hvile, som er en direkte parallel til sabbatsbudet om menneskers hvile. Tidsprofetien om de to tusind fem hundrede og tyve år og de to tusind tre hundrede år endte begge den 22. oktober 1844.

Den afsluttende periode af prøvelsesprocessen, fra 1856 til 1863, var en større åbenbaring af sabbatten, som var blevet stillet i et særligt lys ved begyndelsen af beseglings- og prøvelsesprocessen. Den historie, som er fremstillet ved opfyldelsen af vers tretten til femten i Daniel elleve, repræsenterer prøvelsesperioden, hvor Guds segl for evigheden præges på de et hundrede og fireogfyrre tusinde. I denne historie sammenføjes Ezekiels to stykker træ. Sammenføjelsen af de to stykker træ repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og den lære, som skinner i et særligt lys i denne historie, er læren om inkarnationen.

Af denne grund anerkendte Peter, da han i Cæsarea Filippi identificerede Kristus som Guds Søn, at Kristus som Guds Søn repræsenterede sin dobbelte natur som den guddommelige Guds Søn, der havde påtaget sig menneskeligt kød og derved var blevet Menneskesønnen.

„Da disciplene granskede de profetier, som vidnede om Kristus, blev de ført ind i fællesskab med Guddommen og lærte Ham at kende, som var steget op til himmelen for at fuldende det værk, Han havde påbegyndt på jorden. De erkendte, at der i Ham boede en kundskab, som intet menneske uden guddommelig medvirken kunne fatte. De behøvede hjælp fra Ham, som konger, profeter og retfærdige mænd havde forudsagt. Med forundring læste og genlæste de de profetiske skildringer af Hans karakter og gerning. Hvor dunkelt havde de ikke forstået de profetiske skrifter! hvor sene havde de været til at optage de store sandheder, som vidnede om Kristus! Når de betragtede Ham i Hans fornedrelse, mens Han vandrede som et menneske blandt mennesker, havde de ikke forstået mysteriet i Hans inkarnation, den dobbelte karakter af

Hans natur. Deres øjne var holdt tilbage, så de ikke fuldt ud genkendte guddommeligheden i menneskeligheden. Men efter at de var blevet oplyst af Helligånden, hvor længtes de da ikke efter at se Ham igen og at tage plads ved Hans fødder!“ The Desire of Ages, 507.

22. oktober 1844 og frem til 1863 repræsenterer beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Denne periode begyndte med, at sabbatten blev fremhævet som den særlige sandhed blandt de mange sandheder, der bliver afseglet i løbet af beseglingens periode. Perioden indledte den syvende basuns lyd, som angiver, hvornår Guds hemmelighed skulle fuldendes.

Men i den syvende engels røsts dage, når han begynder at basune, skal Guds hemmelighed fuldendes, således som han har forkyndt for sine tjenere profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Den syvende engel er også det tredje ve, for beseglingen finder sted i historien, når Islams krigsførelse er aktiv. Havde milleritisk adventisme været trofast i perioden, der fulgte efter den 22. oktober 1844, ville Islam, som var blevet holdt tilbage den 11. august 1840, være blevet løsladt.

»Havde adventisterne efter den store skuffelse i 1844 holdt fast ved deres tro og i enhed fulgt Guds åbenbarede forsyn, idet de modtog den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville mægtigt have virket sammen med deres bestræbelser, værket ville være blevet fuldendt, og Kristus ville allerede være kommet for at modtage sit folk til dets løn. Men i den tvivlens og usikkerhedens tid, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af adventtroens bekendere deres tro.... Således blev værket hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt anderledes ville da ikke vor historie have været!« Evangelism, 695.

Den 22. oktober 1844 begyndte den syvende basun at lyde, og jubelårets basun begyndte også at lyde.

Og du skal tælle syv åruger for dig, syv gange syv år; og tiden for de syv åruger skal for dig være ni og fyrre år. Da skal du lade jubelårets horn lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade hornet lyde over hele jeres land. Og I skal hellige det halvtredsindstyvende år og udråbe frihed i hele landet for alle dets indbyggere; det skal være et jubelår for jer, og enhver skal vende tilbage til sin ejendom, og enhver skal vende tilbage til sin slægt. 3 Mosebog 25,8–10.

Når beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde begynder, lyder der en basun, som identificerer, at den krigsførelse, der blev fuldbyrdet af islam, er kommet, og en basun, som forkynder frihed for dem, der har været syndens slaver. Den ene basun identificerer den ydre historie, og den anden repræsenterer den indre erfaring hos disse pagtens folk i de sidste dage. Deres trældom ophæves, når deres menneskelighed forenes med Hans guddommelighed for evigt. Linje på linje er disse to basuner én basun, for jubelårets basun lyder kun på Forsoningsdagen, og Forsoningsdagen begynder, når den syvende basun i det tredje ve lyder. Den lære, som repræsenterede begge basuner i den milleritiske bevægelse, var sabbattens lys. Det lys, som repræsenterer begge Basuner i disse sidste dage, er inkarnationens lære. Linje på linje er sabbatten og inkarnationens lære den samme lære.

Peters bekendelse identificerede Messias og også Guds Søn. Messias er Guds Søn. Messias er skaberen, som sabbatten repræsenterer.

„Paulus havde aldrig set Kristus, mens han levede her på jorden. Han havde ganske vist hørt om ham og hans gerninger, men han kunne ikke tro, at den lovede Messias, alle verdens skaber, giveren af alle velsignelser, ville fremtræde på jorden som blot et menneske.“ *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Sabbatten identificerer Skaberen, og Skaberen var den Kristus, som Peter identificerede. Guds Søn, som Peter identificerede, er den, der forenedes med menneskeligt kød for at blive Menneskesønnen. Guds Søn repræsenterer inkarnationen.

„Kristus bragte mænd og kvinder kraft til at sejre. Han kom til denne verden i menneskelig skikkelse for at leve som et menneske blandt mennesker. Han påtog sig den menneskelige naturs forpligtelser for at blive prøvet og fristet. I sin menneskelighed havde Han del i den guddommelige natur. I sin inkarnation erhvervede Han i en ny forstand titlen som Guds Søn. Englen sagde til Maria: ‘Den Højstes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det hellige, som fødes af dig, kaldes Guds Søn’ (Luk 1,35). Medens Han var et menneskes søn, blev Han i en ny forstand Guds Søn. Således stod Han i vor verden—Guds Søn, og dog ved fødselen knyttet til menneskeslægten.“ *Selected Messages*, bog 1, 226.

Ved Cæsarea Filippi repræsenterede Peters dobbelte bekendelse de hundrede og fireogfyrre tusinde, som forstår, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og sabbatslæren, som blev gjort klarere i 1844, sammen med inkarnationslæren, som anerkendes i de sidste dage. Lyset fra den dobbelte sandhed åbenbares ved begyndelsen og afslutningen af beseglingens periode, sådan som det bevidnes ved beseglingens historie fra 22. oktober 1844 til 1863 og historien om de to røster i Åbenbaringen kapitel atten.

Både i milleritternes linje for beseglingsprocessen og i den profetiske linje for beseglingen i Åbenbaringen atten findes der en prøve helt ved periodens afslutning, hvor én klasse åbenbares som dårlige jomfruer, således som det var tilfældet fra 1856 til 1863, og en klasse åbenbares som kloge jomfruer fra juli 2023 og indtil den snart kommende søndagslov. Denne afsluttende prøveperiode gentager periodens begyndelse. Den samme engel, som steg ned den 11. september 2001, kom som Mikael for i 2023 at kalde de døde til live, nogle til evigt liv og nogle til evig død. Da Han kom, førte Han sit folk tilbage til grundvoldene. Nogle nægter at vandre på de gamle stier, nogle vandrer på de gamle stier. Nogle lytter til basunens røst, nogle nægter at høre.

Så siger Herren: Stå ved vejene og se jer om, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr ad den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre ad den. Også vækkere satte jeg over jer og sagde: Lyt til basunens røst. Men de sagde: Vi vil ikke lytte. *Jeremias* 6:16, 17.

Det budskab, som repræsenteres ved den basun, som vægterne blæser, er todelt. Det er Islams syvende basun og udfrielsens jubelbasun. Det er budskabet om foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som fuldbyrdes ved inkarnationens mysterium, og som frembringer en karakter, beredt til Guds segl, hvilket er sabbatten. Budskabet, værket og de omstændigheder, der

er forbundet med denne sidste periode af beseglingen, som begyndte i juli 2023, toogtyve år efter 2001, repræsenteres ved vers tretten til femten i Daniel kapitel elleve og ved Kristi besøg i Cæsarea Filippi i Matthæus kapitel seksten.

I lignelsen om de ti jomfruer faldt alle jomfruerne i søvn under ventetiden. Jesus sagde til sine disciple, at Lazarus sover.

Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Vor ven Lazarus sover; men jeg går hen for at vække ham af søvnen. Da sagde hans disciple: Herre, dersom han sover, bliver han rask. Men Jesus havde talt om hans død; de derimod mente, at han talte om den hvile, man har i søvnen. Da sagde Jesus da rent ud til dem: Lazarus er død. Johannes 11:10–14.

Ved afslutningen af de enogtyve dage så Daniel synet, og han var i en dyb søvn.

Og jeg, Daniel, alene så synet; thi de mænd, som var med mig, så ikke synet; men en stor rædsel faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen kraft tilbage i mig; thi min livskraft vendtes i mig til forgængelighed, og jeg beholdt ingen styrke. Dog hørte jeg lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i dyb søvn med mit ansigt mod jorden, og mit ansigt vendt mod jorden. Daniel 10:7–9.

De to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve lå døde på gaden i tre og en halv dag, og Ezekiels døde ben lå i dalen. Den 18. juli 2020 blev nøletiden med åndelig død og søvn bragt over jomfruerne i den tredje engels bevægelse. Tre år senere begyndte processen med at vække og berede Guds folk i de sidste dage som Hans banner og mægtige hær. Den engel, som steg ned den 18. juli 2020, åbnede en sandhed, således som engle altid gør, når de stiger ned.

Den sandhed, han åbnede, var erfaringen i forhalingstiden og den første skuffelse. Guds sidste-dages folk var da spredt, og da processen med at vække dem kom i historien, ville det blive krævet af dem, at de erkendte og anerkendte, at de havde været spredt, og at de befandt sig i forhalingstiden. Der blev da sendt mange engle, eller mange budskaber, for at styrke budskabet om forhalingstiden.

„Nær afslutningen af den anden engels budskab så jeg et stort lys fra himlen skinne over Guds folk. Strålerne fra dette lys syntes klare som solen. Og jeg hørte englenes røster råbe: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham!'"

"Dette var midnatsråbet, som skulle give kraft til den anden engels budskab. Engle blev sendt fra Himlen for at vække de modløse hellige og berede dem til det store værk, der lå foran dem. De mest begavede mænd var ikke de første til at modtage dette budskab. Engle blev sendt til de ydmyge, hengivne, og tilskyndede dem til at opløfte råbet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham!' De, som var betroet dette råb, skyndte sig og forkyndte i Helligåndens kraft budskabet og vækkede deres modløse brødre. Dette værk beroede ikke på menneskers visdom og lærdom, men på Guds kraft, og Hans hellige, som hørte råbet, kunne ikke modstå det. De mest åndelige modtog dette budskab først, og de, som tidligere havde ført an i værket, var de sidste til at modtage det og hjælpe med at forstærke råbet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham!'"

»I alle dele af landet blev der givet lys over den anden engels budskab, og råbet smeltede tusinders hjerter. Det gik fra by til by og fra landsby til landsby, indtil Guds ventende folk var fuldt vækket. I mange menigheder blev budskabet ikke tilladt forkyndt, og en stor skare, som havde det levende vidnesbyrd, forlod disse faldne menigheder. Et mægtigt værk blev udført ved midnatsråbet. Budskabet ransagede hjertet og ledte de troende til at søge en levende erfaring for sig selv. De vidste, at de ikke kunne støtte sig til hinanden.« Early Writings, 238.

Ankomsten af Midnatsråbets budskab i lignelsen identificerer, hvornår de to klasser af jomfruer åbenbarer, om de har olie. De vise har olie, de tåbelige har ingen. Lignelsen blev opfyldt ved Samuel Snows arbejde i milleritternes historie, og i dette arbejde blev det budskab, Snow fremlagde, udviklet, sådan som det fremstilles i hans artikler i milleritternes publikationer fra den tidsperiode. Da han så ankom til lejr mødet i Exeter, som fandt sted fra den 12. til den 17. august 1844, fremstilles der også en periode, som til sidst førte til, at de, der var ved mødet, forlod mødet og forkyndte budskabet.

Der er et „tidspunkt“, hvor Midnatsråbets budskab er fuldt etableret, og på dette tidspunkt lukkes nådetiden for jomfruerne, på grundlag af lignelsen. Dette „tidspunkt“ forudgås af „en periode“, hvor budskabet er under udvikling. Siden juli 2023 har Midnatsråbets budskab været under udvikling, og i modsætning til den milleritiske opfyldelse er budskabet blevet viderebragt over hele verden forud for „nådetidens afslutning“. Da nådetiden lukkede ved afslutningen af mødet i Exeter, gik budskabet derpå til „hver del af landet“, og „lys blev givet over den anden engels budskab, og råbet smeltede tusinders hjerter. Det gik fra by til by og fra landsby til landsby, indtil Guds ventende folk blev fuldt vækket.“

I vor nuværende historie er det budskab, som begyndte at blive offentliggjort i juli 2023, nu udbredt i hundrede og tyve lande verden over, og de artikler, som repræsenterer udviklingen af Midnatsråbets budskab, er tilgængelige på over tres sprog, og artiklerne kan enten læses eller lyttes til.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som oplæser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet i den; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Lyset i dette budskab, sådan som det er fremstillet i artiklerne, er blevet tilvejebragt på omtrent seks måneder af to personer.

„Medmindre de, som kan hjælpe i —, vækkes til en erkendelse af deres pligt, vil de ikke genkende Guds værk, når den tredje engels høje råb skal høres. Når lyset går ud for at oplyse jorden, vil de, i stedet for at komme Herren til hjælp, ønske at binde hans værk til for at få det til at stemme med deres snævre forestillinger. Lad mig sige jer, at Herren vil udføre dette sidste værk på en måde, der ligger meget uden for tingenes sædvanlige orden, og på en måde, der vil være i modstrid med enhver menneskelig planlægning. Der vil blandt os være dem, som altid vil ønske at kontrollere Guds værk, at foreskrive selv hvilke bevægelser der skal foretages, når

værket går fremad under ledelse af den engel, som slutter sig til den tredje engel i det budskab, der skal gives til verden. Gud vil benytte veje og midler, hvorved det vil blive tydeligt, at han tager tømmerne i sine egne hænder. Arbejderne vil blive overraskede over de enkle midler, som han vil bruge til at gennemføre og fuldkommengøre sit retfærdighedsværk.“ Testimonies to Ministers, 300.

Løven af Judas stamme har nu ført sit folk i de sidste dage til vers tretten til femten i Daniel elleve og åbnede den historie, der er fremstillet ved historien fra 200 f.Kr. til 63 f.Kr., såvel som Matthæus kapitel seksten og historien om Kristi besøg i Cæsarea Filippi. Både forudsigelserne og historien om deres opfyldelse stemmer overens med den del af Daniels Bog, som var besejlet indtil de sidste dage. Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er én bog, så i de sidste dage, lige før nådetiden afsluttes, bliver Jesu Kristi Åbenbaring afsejlet, og denne Åbenbaring omfatter den del af Daniel, der vedrører de sidste dage. Tiden er nær for afslutningen af Exeter-lejrmødet.

Og han siger til mig: Forsegl ikke profetiens ord i denne bog; for tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Se, dage skal komme, siger den Herre Gud, da jeg vil sende hungersnød over landet, ikke hungersnød efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav, og fra nord helt til øst; de skal fare hid og did for at søge Herrens ord, men ikke finde det. På den dag skal de skønne jomfruer og de unge mænd segne af tørst. De, som sværger ved Samarias synd og siger: Så sandt din gud, Dan, lever; og: Så sandt Beershebas gudsdyrkelse lever — ja, de skal falde og aldrig rejse sig igen. Amos 8:11–14.